

КОТВИЦЬКА Наталя Миколаївна, кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки, фінансів та обліку, ПВНЗ «Європейський університет»,
ORCID ID: 0000-0003-0864-1470

СТАН ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Котвицька Н. М. Стан інноваційної діяльності в Україні.

Стан інноваційної діяльності в Україні є складним і потребує серйозної уваги. Хоча уряд України зробив деякі кроки для підтримки інновацій і залучення інвестицій у цей сектор, проте більшість зусиль має бути зосереджена на покращенні інноваційної екосистеми та розвитку національних технологічних компаній. Визначено, що одним з головних викликів є відсутність достатнього фінансування для інноваційних проєктів, яке обмежує можливості компаній і стартапів впроваджувати нові технології та продукти на ринок. Розглянуто систему інтелектуальної власності в Україні, яка потребує реформування, оскільки низький рівень захисту прав на інтелектуальну власність знижує інтерес інвесторів до розроблення нових продуктів. Вказано, що інноваційність українських підприємств і стартапів не є низькою, і багато з них демонструє високу якість продуктів і послуг. Проте їхній потенціал не може бути повністю реалізований через обмежені ресурси та недостатню підтримку з боку держави. Наголошено, що Україна має потенціал стати одним з провідних інноваційних центрів у світі, оскільки вона має значні людські та природні ресурси, а також вже має деякі успішні приклади у сфері інновацій. Запропоновано для покращення ситуації провести системну політику, спрямовану на збільшення інвестицій в інноваційні проєкти, підтримку малих і середніх інноваційних підприємств, підвищення якості науково-дослідних робіт і створення сприятливих умов для залучення талановитих науковців і підприємців до реалізації своїх інноваційних проєктів в Україні. Це вимагає серйозних зусиль як з боку держави, так і від приватного сектору, але може призвести до значного економічного зростання та підвищення конкурентоспроможності України у світовому ринку.

Ключові слова: інновації, інвестиції, наука, наукова діяльність, підприємства.

Постановка проблеми. Україна залишається однією з найменш інноваційних країн у світі. Українські підприємства і наукові установи не мають достатніх ресурсів та інфраструктури для розвитку інноваційних технологій, що призводить до низького рівня конкурентоспроможності на міжнародному ринку. Однією з причин цього є недостатній рівень інвестицій у науку та технології, а також недостатній розвиток інноваційної інфраструктури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемами інноваційної діяльності займаються провідні вітчизняні науковці, зокрема В. М. Геєць, В. І. Ляшенко, В. В. Мазур, Б. А. Маліцький, В. П. Семиноженко. Однак складність і масштабність даного процесу дає можливість знаходити все нові недосліджені аспекти цієї проблеми та продовжувати наукові дослідження.

Формулювання цілей статті. Дослідження та аналіз поточного стану інноваційної діяльності в Україні, визначення основних проблем і перешкод для розвитку інновацій, з'ясування можливих шляхів покращення інноваційного середовища.

Виклад основного матеріалу дослідження. Протягом останніх років було вжито заходів для оптимізації системи вищої освіти та пристосування її до попиту на освітні послуги на державному та регіональному рівнях. Але потрібно зробити ще більше зусиль для

покращення управління освітою, забезпечення належного рівня фінансування науки та освіти, впровадження сучасних технологій навчання відповідно до світових стандартів, і підвищення рівня академічної мобільності для студентів і викладачів. Усі ці дії дозволять збільшити можливості населення в отриманні якісної освіти, знань і вмінь, що є необхідним для інноваційного розвитку економіки України та її окремих сфер і секторів.

У цьому процесі Україні надають допомогу міжнародні організації, такі як Світовий банк, Європейський фонд освіти, ЮНЕСКО, ОБСЄ, Європейський інвестиційний банк та інші [1].

Спільно з міжнародними організаціями реалізуються проєкти, спрямовані на розвиток системи освіти України, такі як проєкт Training Assessment Project, «Удосконалення вищої освіти в Україні заради результатів» (Світовий банк), проєкт «Державно-приватне партнерство у розвитку професійної освіти».

2019 р. – проєкт «Підвищення ефективності регіональних мереж ПТО: спільна робота над створенням центрів професійної досконалості в Україні». (Європейський фонд освіти), [програма «UNTWIN/кафедри ЮНЕСКО» в Україні](#) [2], проєкт «Асоційовані школи ЮНЕСКО в Україні» та ін.

2020 р. дослідження виконували 769 установ, що на 19% менше, ніж у попередньому

році (рис 1). Це, зокрема, визначається зниженням попиту на наукові дослідження і розробки з боку організацій реального сектору економіки, де спостерігається значне скорочення інноваційної активності.

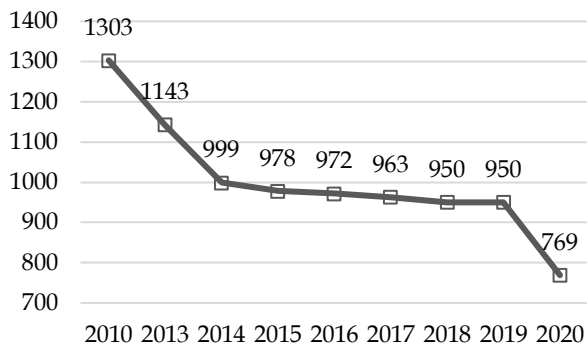

Рис. 1. Кількість організацій, які здійснювали науково-дослідну роботу

Найбільше організацій, що здійснювали науково-дослідну роботу, розташовано у м. Київ – 295, Харківській – 101, Львівській – 50, Одеській – 44 і Дніпропетровській областях – 42, що загалом корелює з кількістю освітніх закладів і дає можливість визначити основні науково-освітні центри країни [3].

У розрізі видів економічної діяльності найбільша науково-технічна активність спостерігається серед організацій науково-дослідної сфери та освіти, а також переробної промисловості, охорони здоров'я, мистецтва, спорту та розваг, а також сільського господарства (табл. 1).

Більшість організацій, що здійснювали науково-дослідну роботу, належить до державного сектору – 415. На підприємницький сектор припадає 198 організацій. Ще 155 організацій – це освітні заклади, які поєднують освітній процес з науковими розробками.

Важливим критерієм оцінювання інноваційного потенціалу є стан забезпечення науковими кадрами, які безпосередньо виконують дослідження і розробки.

На жаль, чисельність наукових працівників в Україні продовжує зменшуватися (рис. 2).

2020 р. у виконанні наукових досліджень і розробок в Україні були задіяні 78860 осіб. Серед них 51427 дослідників, 7117 техніків і 20316 осіб допоміжного персоналу. Слід відзначити, що скорочення загальної чисельності персоналу відбувається саме через зменшення чисельності техніків і допоміжних працівників. Причиною цього є низький рівень вмотивованості технічного персоналу. Водночас зростає чисельність працівників, задіяних у виконанні досліджень і розробок, які мають науковий ступінь.

Таблиця 1

Кількість організацій, які здійснювали науково-дослідну роботу, за видами економічної діяльності

Сектори національного господарства	2018	2019	2020
Усього	950	950	769
Сільське господарство, лісове господарство та рибне господарство	15	7	12
Переробна промисловість	46	19	17
Будівництво	1	1	–
Оптова та роздрібна торгівля; ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів	2	1	2
Транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність	1	1	1
Інформація та телекомунікації	1	1	3
Операції з нерухомим майном	11	11	9
Професійна, наукова та технічна діяльність	687	773	533
- діяльність у сферах архітектури та інжинірингу; технічні випробування та дослідження	24	6	10
- наукові дослідження та розробки	656	766	517
- дослідження й експериментальні розробки у сфері природничих і технічних наук	568	673	436
- дослідження й експериментальні розробки у сфері суспільних і гуманітарних наук	88	93	81
- рекламна діяльність і дослідження кон'юнктури ринку	1	1	1
- інша професійна, наукова та технічна діяльність	1	–	–
Діяльність у сфері адміністративного та допоміжного обслуговування	1	1	2
Державне управління й оборона; обов'язкове соціальне страхування	2	–	2
Освіта	146	134	160
Охорона здоров'я та надання соціальної допомоги	16	1	15
Мистецтво, спорт, розваги та відпочинок	21	–	13
Інформаційно-комунікаційні технології	5	1	3

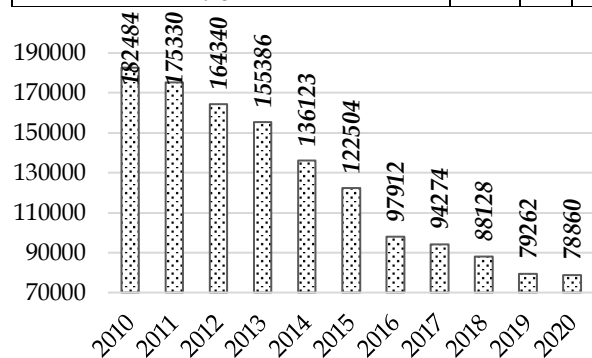

Рис. 2. Чисельність працівників, задіяних у виконанні наукових досліджень і розробок, осіб

У 2020 р., порівняно з попереднім періодом, зростає чисельність докторів наук з 6526 до 7060 осіб, а також докторів філософії (кандидатів наук) з 16929 до 17949 осіб. Проте ці показники значно поступаються рівню десятирічної давності, коли чисельність докторів

наук становила понад 11,9 тис. осіб, а кандидатів наук – 46,6 тис. осіб. Водночас частка докторів наук у загальній кількості працівників збільшилася з 8,2% до 9%, докторів філософії (кандидатів наук) – з 21,4% до 22,8%.

У розрізі галузей наук найбільша частка науковців припадає на технічні науки (рис. 3).

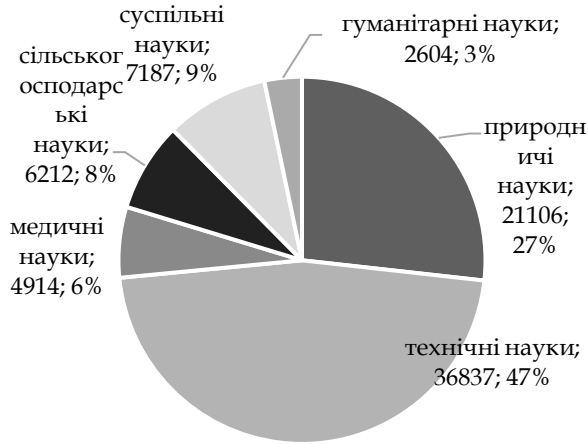

Рис. 3. Чисельність працівників, задіяних у виконанні науково-дослідних робіт за галузями наук

У розвитку наукової діяльності виключно важливу роль відіграє фінансове забезпечення досліджень і розробок. На жаль, в Україні обсяги і напрями фінансування не відповідають завданням інноваційного розвитку.

За аналізований період значно скоротилася частка витрат на наукові дослідження у ВВП (рис. 4).

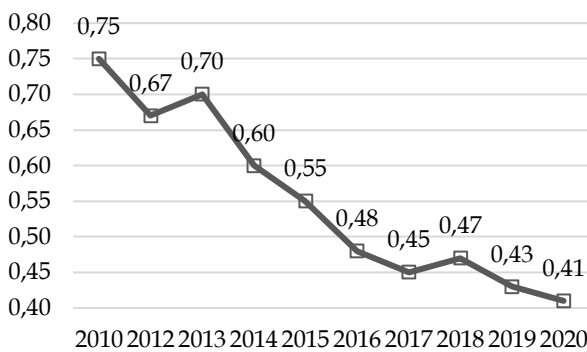

Рис. 4. Частка витрат на виконання наукових досліджень і розробок у ВВП, %

Як можна побачити, частка витрат на дослідження у ВВП складає менше ніж 0,5%. Протягом останнього десятиліття цей показник ніколи не перевищував позначку в 1%. Україна займає за цим показником останнє місце у Європі. Для порівняння, у країнах-членах ЄС цей показник у середньому становить 2,14%. Найбільша частка витрат на науку у ВВП спостерігається у Німеччині – 3%. Звичайно, такий рівень фінансування

досліджень в Україні не відповідає вимогам забезпечення інноваційного розвитку економіки держави.

Структура фінансування досліджень за джерелами характеризується даними табл. 2.

Таблиця 2

Фінансування науково-дослідних робіт за джерелами, млн грн

Показник	2010	2018	2019	2020
Усього	8107,1	16773,7	17254,6	17022,4
Кошти бюджету	3647,4	6222,7	6724,7	7411,8
- з них Державного бюджету	3603,3	6020,9	6603,9	7344,7
Власні кошти	795,6	1610,0	1725,1	2105,5
Кошти організацій державного сектору	264,9	1141,6	798,6	799,8
Кошти організацій підприємницького сектору	1237,7	3947,4	4035,7	2527,8
Кошти організацій сектору вищої освіти	4,8	6,8	3,7	15,8
Кошти приватних некомерційних організацій	9,7	21,3	14,7	10,5
Кошти іноземних джерел	2092,3	3642,6	3856,2	4083,3
Кошти інших джерел	54,7	181,4	96,0	68,1

Основну роль у фінансуванні наукових досліджень і розробок відіграє держава, на частку Державного бюджету припадає 43% від загального обсягу фінансування. Фінансування коштами підприємницького сектору складає 14,8%. Значну роль відіграють кошти, отримані з іноземних джерел – 24%.

Розподіл фінансування досліджень за видами науково-дослідних робіт показано на рис. 5.

Рис. 5. Витрати на виконання наукових досліджень і розробок за видами робіт, млрд грн

Як видно з наведених на рисунку даних, найбільше фінансування спрямовується на науково-технічні (експериментальні) розробки – 51,7% у 2020 р., на фундаментальні дослідження – 25%, прикладні – 23,3%. Протягом

аналізованого періоду це співвідношення залишається відносно стабільним.

Слід також звернути увагу на розподіл фінансування науково-дослідних робіт за видами економічної діяльності (табл. 3).

Таблиця 3

Витрати на НДР за видами економічної діяльності (2020 р.)

Сектори національного господарства	млн грн	%
Сільське господарство, лісове господарство та рибне господарство	34,2	0,2
Переробна промисловість	607,8	3,6
Операції з нерухомим майном	15,8	0,1
Професійна, наукова та технічна діяльність	13657,1	80,2
Освіта	1373,8	8,1
Охорона здоров'я та надання соціальної допомоги	154,1	0,9
Мистецтво, спорт, розваги та відпочинок	142,7	0,8
Інформаційно-комунікаційні технології	39,9	0,2
Інші	997	5,9
Разом	17022,4	100

Основна частина фінансування – 80,2% спрямовується у сектор науково-технічної діяльності, на другому місці освіта – 8,1%. Водночас дослідження у підприємствах та організаціях реального сектору економіки, які виробляють товари й послуги, практично не

відбувається. Тут також спостерігається певний розрив між наукою і практикою.

Аналізуючи розподіл фінансування за галузями науки (табл. 4), можна констатувати, що 2020 р. найбільша частка фінансування традиційно спрямовується на технічні науки – 57,7%, а також природничі науки – 23,2%. Водночас на фінансування сільськогосподарських наук припадає лише 7,2%. Це однозначно не сприяє інноваційному розвитку агропродовольчої сфери.

Успіхи в розвитку науки не є достатніми для забезпечення інноваційного розвитку господарства. Важливою проблемою є відсутність затребуваності результатів досліджень і розробок з боку підприємств і організацій реального сектору. Український бізнес не поспішає вкладати кошти у впровадження інноваційних проектів. Зокрема, це зумовлюється високими країновими ризиками, пов'язаними із суспільно-політичними процесами, нестабільністю фінансової системи тощо.

Інноваційна активність підприємств і організацій за секторами економіки характеризується даними табл. 5.

Таблиця 4

Витрати на науково-дослідні роботи за галузями наук

Показник	2018		2019		2020	
	тис. грн	%	тис. грн	%	тис. грн	%
Усього	16773725	100	17254629,7	100	17022419,3	100
Природничі науки	3456954	20,6	3755886,6	21,8	3944834,0	23,2
Технічні науки	10678574	63,7	10925956,7	63,3	9824839,5	57,7
Медичні науки	616103,8	3,7	546599,8	3,2	745442,9	4,4
Сільськогосподарські науки	975952	5,8	963268,2	5,6	1217369,6	7,2
Суспільні науки	687913,7	4,1	742422,4	4,3	845790,9	5,0
Гуманітарні науки	358227,3	2,1	320496,0	1,9	444142,4	2,6

Таблиця 5

Показники інноваційної активності підприємств і організацій за секторами національного господарства

Галузі	Витрати на інновації за видами економічної діяльності, млн грн		Кількість інноваційно-активних підприємств, од.	
	2018	2020	2016-2018	2018-2020
	Усього	25027,9	23329,6	8173
Промисловість	15138,9	15431,9	4060	1550
Добувна промисловість і розроблення кар'єрів	1176,1	1640,7	107	26
Переробна промисловість	13187,0	13346,7	3626	1452
Постачання електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря	632,8	374,5	143	37
Водопостачання; каналізація, поводження з відходами	143,0	69,9	184	35
Транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність	3305,0	2364,2	568	133
Інформація та телекомунікації	686,4	840,3	619	121
Фінансова та страхова діяльність	645,8	24,9	222	12

Отже, спостерігається значне скорочення кількості інноваційно-активних підприємств. Якщо у 2016-2018 рр. частка інноваційно-активних підприємств складала 28,1% від загальної кількості підприємств, то у 2018-2020 рр. цей показник скоротився до 8,5%. Найбільше інноваційно-активних

підприємств традиційно спостерігається у промисловості. Водночас спостерігається певне зростання обсягів і частки реалізованої інноваційної продукції у більшості секторів національного господарства (табл. 6).

Щодо стану міжнародного співробітництва у сфері інноваційної діяльності

підприємств і організацій, слід вказати, що за даними 2020 р., з загальної кількості інноваційно-активних підприємств 342 підприємства залучали до інноваційного співробітництва партнерів з країн-членів ЄС (14%) та 214 з інших країн (9,4%). Отже, більшість вітчизняних підприємств не має іноземних партнерів у реалізації інновацій.

Таблиця 6

Обсяг реалізованої інноваційної продукції (товарів, послуг)

Галузі	Обсяг реалізованої інноваційної продукції (товарів, послуг), млн грн		% від загального обсягу реалізованої продукції (товарів, послуг) підприємств	
	2018	2020	2018	2020
Усього	39121,4	59509,0	0,7	1,1
Промисловість	27329,6	50485,8	0,9	1,9
Добувна промисловість і розроблення кар'єрів	315,1	5817,8	0,1	1,8
Переробна про-ть	26864,2	44498,0	1,4	2,4
Постачання електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря	126,2	169,9	0,0	0,0
Водопостачання; каналізація, поводження з відходами	24,0	-	0,1	-
Транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність	1314,1	1602,3	0,3	0,4
Інформація та телекомунікації	766,2	962,9	0,7	0,7
Фінансова та страхова діяльність	1732,0	191,3	4,2	0,6

Іноземне співробітництво в інноваційній сфері включає такі напрями:

- співробітництво з консалтинговими фірмами, комерційними лабораторіями або приватними науково-дослідними установами - 25,5% контактів;
- співробітництво з постачальниками обладнання, матеріалів, програмного забезпечення тощо - 42,3%;
- контакти з клієнтами або замовниками - 20,8%;
- контакти з конкурентами - 5,6%;
- інші контакти - 10,6%.

Основні інноваційно-активні підприємства зосереджені у галузях промисловості України. Отже, доцільно розглянути детальніше інноваційну активність промислових підприємств (табл. 7). Дані таблиці свідчать про досить стабільний рівень інноваційної активності у промисловості. Так, кількість інноваційно-активних підприємств протягом останніх років суттєво не змінювалась. Їхня частка коливається у межах 16% від загальної кількості промислових підприємств. Це ж стосується і рівня витрат на інновації - 0,4-0,6% від загального обсягу реалізованих товарів і послуг промислових підприємств. Проте варто зазначити про певні стрибки у кількості впроваджуваної інноваційної продукції, які спостерігались у 2016 та 2020 рр. Звичайно, такі результати не є достатніми для забезпечення подальшого прогресивного розвитку системи національного господарства.

Таблиця 7

Показники інноваційної діяльності промислових підприємств

Показник	2010	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Кількість інноваційно активних підприємств	1462	1715	1609	824	834	759	777	782	809
% від загальної кількості промислових підприємств	13,8	16,8	16,1	17,3	18,9	16,2	16,4	15,8	16,8
Витрати на інновації промислових підприємств, млрд грн	8,05	9,56	7,70	13,81	23,23	9,12	12,18	14,22	14,41
% від загального обсягу реалізованої продукції (товарів, послуг) промислових підприємств	0,9	0,9	0,8	0,8	0,7	0,4	0,4	0,5	0,6
Кількість промислових підприємств, що впроваджували продуктиві та/або процесні інновації	1217	1312	1208	723	735	672	739	687	718
% від загальної кількості промислових підприємств	11,5	12,9	12,1	15,2	16,6	14,3	15,6	13,8	14,9
Кількість впровадженої інноваційної продукції промисловими підприємствами	2408	3138	3661	3136	4139	2387	3843	2148	4066
з них нових та/або вдосконалених видів машин, обладнання	663	809	1314	966	1305	751	920	760	647
Обсяг реалізованої інноваційної промислової продукції (товарів, послуг), млрд грн	33,70	35,89	25,67	23,05	-	17,71	24,86	34,26	47,53
% від загального обсягу реалізованої продукції (товарів, послуг) промислових підприємств	3,8	3,3	2,5	1,4	-	0,7	0,8	1,3	1,9

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, стан інноваційної діяльності в Україні можна визначити критичним. За всіма параметрами він не відповідає рівню інноваційної активності у провідних країнах світу та не забезпечує досягнення поставлених перед країною стратегічних завдань соціально-економічного розвитку.

Основними проблемами інноваційного розвитку в Україні є такі:

- відсутність належних зв'язків між науково-дослідною та виробничою сферами;
- низький рівень державної підтримки комерціалізації розробок;
- недосконале інноваційне середовище для підтримки наукової та бізнесової сфер.

Необхідно ухвалити систему заходів щодо зміни ситуації як у науково-технічній сфері, так і у сфері практичної реалізації інновацій. Забезпечення інноваційного розвитку економіки країни вимагає таких кроків:

– підвищення обсягу надходження інвестиційних ресурсів у науково-технічну сферу та інноваційну діяльність. Держава має виступати в ролі основного інвестора у науку та провідні інноваційні проекти;

– сприяти налагодженню тісних і різнопланових зв'язків між науковими установами та бізнес-суб'єктами;

– розвинути інституційну та кредитно-фінансову складові інноваційної інфраструктури, що забезпечить підтримку інноваційної діяльності, дозволить спростити вихід на ринок нових технологій і продуктів;

– удосконалити патентне законодавство та систему захисту прав інтелектуальної власності для забезпечення прав вітчизняних розробників;

– надання державної підтримки високотехнологічним виробництвам їх високим конкурентним потенціалом. Водночас

необхідно враховувати специфіку створення доданої вартості у процесі інноваційної діяльності від ідеї та науково-дослідних робіт до комерціалізації інновацій і практичної їх реалізації;

– удосконалення системи державних закупівель, що можуть стати дієвим інструментом стимулювання інноваційної діяльності, забезпечення попиту на розробки та інноваційні товари;

– удосконалити систему державної бюджетної підтримки комерціалізації науково-технічних досягнень;

– всіляко сприяти зовнішньоекономічній діяльності вітчизняних наукових установ і підприємств для виведення розробок та інноваційних продуктів на зовнішні ринки;

– здійснювати постійний моніторинг інноваційних процесів в Україні та за кордоном для виявлення нових детермінантів інноваційного розвитку, викликів і загроз та своєчасного реагування на них. Також необхідне постійне вдосконалення наявних механізмів і впровадження нових заходів підтримки інноваційної діяльності.

Література.

1. МОН Співпраця з міжнародними організаціями. URL: <https://mon.gov.ua/ua/ministerstvo/diyalnist/mizhnarodna-dilnist/spivpracya-z-mizhnarodnimi-organizacijami>
2. Кафедри ЮНЕСКО. URL: <https://unesco.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/kafedri-yunesko>
3. Державна служба статистики України. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua>
4. *Salnikova O., Lagodiienko V., Ivanchenkova L., Kopytko V., Kulak N., Usachenko O.* Evaluation of the Effectiveness of Implementation Blockchain Technology in Public Administration. *International Journal of Innovative Technology and Exploring Engineering (IJITEE)* ISSN: 2278-3075, Volume-8 Issue-9, July 2019.
5. *Sadchenko O., Lagodiienko V., Novykova I., Feshchenko O., Ruzhynska N., Bogdanov O.* Marketing Tools in Stimulating Innovative Activity of Enterprises. *International Journal of Management*, 11 (6), 2020, pp. 241-251.
6. *Baharun, R., Jing Mi, T., Streimikiene, D., Mardani, A., Shakeel, J., & Nitsenko, V.* Innovation in healthcare performance among private brand's healthcare services in small and medium-sized enterprises (SMEs). *Acta Polytechnica Hungarica*, 2019. 16(5), 151-172.
7. *Shkarlet S., Prokopenko V.* Methodology Of Managerial Innovations In Governmental Management. *International Journal of Advanced Science and Technology*. 2020. 29(8s), 2538 - 2543.
8. *Власенко Т.* Напрями розвитку інноваційної інфраструктури суб'єктів аграрного бізнесу. *Український журнал прикладної економіки*. 2020. № 2. С. 303-310.

References.

1. Ministry of Education and Science Cooperation with International Organizations. URL: <https://mon.gov.ua/ua/ministerstvo/diyalnist/mizhnarodna-dilnist/spivpracya-z-mizhnarodnimi-organizacijami>
2. UNESCO Chairs. URL: <https://unesco.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/kafedri-yunesko>
3. State Statistics Service of Ukraine. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua>
4. *Salnikova, O., Lagodiienko, V., Ivanchenkova, L., Kopytko, V., Kulak, N., Usachenko, O.* (2019). Evaluation of the Effectiveness of Implementation Blockchain Technology in Public Administration. *International Journal of Innovative Technology and Exploring Engineering (IJITEE)* ISSN: 2278-3075, Volume-8 Issue-9, July. DOI:10.35940/ijitee.I8531.078919
5. *Sadchenko, O., Lagodiienko, V., Novykova, I., Feshchenko, O., Ruzhynska, N., Bogdanov, O.* (2020). Marketing Tools in Stimulating Innovative Activity of Enterprises. *International Journal of Management*, 11 (6), , pp. 241-251. <http://www.iaeme.com/IJM/issues.asp?JType=IJM&VType=11&IType=6>

6. Baharun, R., Jing Mi, T., Streimikiene, D., Mardani, A., Shakeel, J., & Nitsenko, V. Innovation in healthcare performance among private brand's healthcare services in small and medium-sized enterprises (SMEs). *Acta Polytechnica Hungarica*, 2019. 16(5), 151-172. <https://doi.org/10.12700/APH.16.5.2019.5.9>.
 7. Shkarlet, S., Prokopenko, V. Methodology Of Managerial Innovations In Governmental Management. *International Journal of Advanced Science and Technology*. 2020. 29(8s), 2538 - 2543.
 8. Vlasenko, T. (2020). «Development directions of innovative infrastructure of agrarian business entities». *Ukrains'kyj zhurnal prykladnoi ekonomiky*. 2020. № 2. S. 303–310. <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2020-2-36>
-

Abstract.

Kotvytska Nataliia M. State of innovation activity in Ukraine.

The state of innovation activity in Ukraine is complex and requires serious attention. Although the government of Ukraine has taken some steps to support innovation and attract investment to this sector, most efforts need to be focused on improving the innovation ecosystem and developing national technology companies. It has been identified that one of the main challenges is the lack of sufficient funding for innovative projects, which limits the ability of companies and startups to introduce new technologies and products to the market. The intellectual property system in Ukraine has also been discussed, as it requires reform since the low level of protection of intellectual property rights reduces investor interest in developing new products. It has been noted that the innovativeness of Ukrainian companies and startups is not low, and many of them demonstrate high-quality products and services. However, their potential cannot be fully realized due to limited resources and insufficient support from the government. It has been emphasized that Ukraine has the potential to become one of the leading innovation centers in the world, as it has significant human and natural resources and already has some successful examples in the field of innovation. To improve the situation, a systemic policy aimed at increasing investment in innovative projects, supporting small and medium-sized innovative enterprises, improving the quality of research, and creating favorable conditions for attracting talented scientists and entrepreneurs to implement their creative projects in Ukraine has been proposed. This requires serious efforts from both the government and the private sector but can lead to significant economic growth and increased competitiveness of Ukraine in the global market.

Keywords: innovations, investments, science, scientific activity, and enterprises.

Стаття надійшла до редакції 10.05.2021 р.

Бібліографічний опис статті:

Котвицька Н. М. Стан інноваційної діяльності в Україні. Актуальні проблеми інноваційної економіки. 2021. № 4. С. 91-97.

Kotvytska Nataliia M. State of innovation activity in Ukraine. Actual problems of innovative economy. 2021. No. 4, pp. 91-97.